U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. B.** právně zastoupený JUDr. Petrem Knapem, advokátem se sídlem Kladno, Saskova 1625, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 681/2003 - 33 ze dne 23. 3. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-1473/AŘ-2002 ze dne 30. 5. 2003, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra č. j. OAM-2540/VL-07-OL4-2001 ze dne 2. 11. 2001 a toto rozhodnutí potvrzeno. Posléze uvedeným správním rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 azylového zákona. Krajský soud shledal, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Vytýká přitom krajskému soudu, že při svém rozhodování vyšel ze skutkového stavu, který byl správním orgánem nedostatečně zjištěn, a že řízení u krajského soudu proběhlo bez jeho účasti, v důsledku čehož se nemohl ke skutečnostem tvrzeným žalovaným vyjádřit. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal rovněž, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek byl doručen jeho právní zástupkyni dne 16. 6. 2004.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí zastoupen JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou. Kasační stížností napadený rozsudek byl zástupkyni stěžovatele doručen dne 16. 6. 2004, jak vyplývá

z doručenky, jež je založena ve spise, o čemž rovněž svědčí shora uvedené prohlášení stěžovatele v kasační stížnosti. Kasační stížnost ze dne 2. 7. 2004 byla stěžovatelem téhož dne podána ke krajskému soudu, jak vyplývá z prezentačního razítka na tomto podání.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě má Nejvyšší správní soud za prokázané, že napadený rozsudek krajského soudu byl doručen právní zástupkyni stěžovatele ve středu 16. 6. 2004. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet ve čtvrtek 17. 6. 2004 a končila v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. ve středu 30. 6. 2004, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Praze nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci podal kasační stížnost sice ke správnému soudu, tj. Krajskému soudu v Praze, avšak až v pátek 2. 7. 2004, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností. S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu